

РЕШЕНИЕ

№ 132

София, 12 април 2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, трето наказателно отделение, в съдебно заседание на шестнадесети март, две хиляди двадесет и трета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: БЛАГА ИВАНОВА
ЧЛЕНОВЕ: ДАНИЕЛА АТАНАСОВА
БОНКА ЯНКОВА

при секретаря Невена Пелова и с участието на прокурора от ВКП Атанас Гебрев изслуша докладваното от съдия Янкова н.д № 118/2023 г.

Касационното производство е образувано по жалба на адв. И. Н. от САК, защитник на подсъдимия И. К. П., против въззивно решение № 94/21.11.2022 г. на Апелативен съд Бургас, постановено по ВНОХД № 159/2022 г., в частта, с която е била потвърдена присъдата на СпНС по НОХД № 1898/2020г. С посочената присъда, подсъдимият П. е бил признат за виновен в това, че от неопределена дата през месец октомври 2016 г. до 10.06.2017г, в [населено място] е участвал в организирана престъпна група – структурирано трайно сдружение на осем лица, с участници: Г. Д. К., с ЕГН [ЕГН], Т. С. Б., с ЕГН [ЕГН], Д. К. К., с ЕГН [ЕГН], Г. Д. И., с ЕГН [ЕГН], Р. К. П., с ЕГН [ЕГН], Ф. И. Ч., с ЕГН [ЕГН] и Н. Ж. С., с ЕГН [ЕГН], като групата е създадена с користна цел (получаване на доходи от престъпна дейност) и с цел да вършат съгласувано в страната престъпления по чл.354а, ал.1 и ал.2 от НК и по чл.354в от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от три години, поради което и на основание чл.321,ал.3, пр. второ и пр. трето, т.2 във връзка с ал.2 и във връзка с чл.54 от НК му е било наложено наказание три години лишаване от свобода, отложено за изпълнение на основание чл.66,ал.1 от НК за срок от 4 години, считано от влизане на присъдата в сила.

Относно другият подсъдим - С. Т. Х., първоинстанционната присъда е била отменена, а наказателното производство прекратено на основание чл.334,т.4 във вр. с чл.24, ал.1,т.3 и ал.2 от НПК и в тази част въззивното решение не е атакувано.

В касационната жалба, поддържана пред ВКС от адв.И.Н., са изложени доводи за допуснати при постановяване на въззивното решение съществени процесуални нарушения и нарушения на материалния закон - касационни основания по чл.348,ал.1,т.2 и т.1 от НПК. Твърди се, че в аналитичната си дейност апелативният съд е нарушил забраните, въведени с процесуалните норми на чл.177 от НПК и чл.124 от НПК, като неправилно е ценил информационното значение на изготвеното ВДС, произволно приемайки, че същото има съдържание, каквото всъщност то не разкрива. Тези съображения и предложения собствен анализ на гласните доказателства – показанията на разпитаните свидетели Д.Г., А.З., С. и М., както и заявления незаконосъобразен подход на инстанциите в преценката за достоверност на депозираните показания от разпитаните на основание чл.118,ал.1,т.1 от НПК свидетели, са поставени в основата на обобщеното

оплакване на касатора за допуснато нарушение по чл.303,ал.1 от НПК, а именно, че осъдителната присъда недопустимо е основана на предположения. Заявеният касационен повод по чл.348,ал.1,т.2 от НПК е аргументиран словесно в заседанието пред касационната инстанция и с доводи за несъответно на процесуалните изисквания решение на АС, понеже в същото отсъствал изискуемият собствен анализ, дължим от въззивния съд, а съдебният акт преповтарял съображенията на първата инстанция. Нарушението на материалния закон не е въведено със самостоятелни аргументи, а е заявено на плоскостта на обобщения извод, за неправилно - вследствие нарушенията на процесуалните правила, осъждане на подсъдимия П.. Отправеното искане е за отмяна на въззивното решение и оправдаване на подсъдимия от касационната инстанция или алтернативно – отмяна на въззивното решение и връщане на делото за ново разглеждане.

Подс. И. П., редовно призован не се явява в заседанието пред ВКС.

Прокурорът от ВКП намира жалбата за неоснователна. Излага съображения по наведените касационни нарушения и аргументира позиция за тяхното отсъствие, като моли решението да бъде потвърдено.

Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, като обсъди доводите на страните и извърши проверка в пределите по чл. 347, ал.1 от НПК, намери следното:

Съдържанието на депозираната касационна жалба, която в развитите оплаквания за ненадлежна доказателствена основа за осъждането на подс.П. преповтаря въззивната такава, включително и относно отправеното искане за оправдаване на подсъдимия, предполага необходимост от предварително уточнение за възможните предели на настоящия касационен контрол.

Съгласно очертаните в чл.347,ал.1 от НПК правомощия на касационната инстанция, ВКС дължи произнасяне по заявените от страните касационни основания и по доводите и съображенията, с които същите са обосновани, като извън тези ограничения на касационния контрол са само случаите на съществени процесуални нарушения от категорията на абсолютните, каквито по конкретното дело не се откриват.

Така уточнените предели на допустимата касационна намеса, недвусмислено възлагат приоритет на въведения касационен повод по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, понеже проверката за материална законосъобразност на атакувания акт е възможна само в рамките на вярно установена фактическа обстановка. Иначе казано, поддържаното основно искане в касационната жалба – за оправдаване на подсъдимия П. направо от касационната инстанция принципно е допустимо (чл.354,ал.1,т.2 от НПК), но само в рамките на правилно изяснени от въззивния съд фактически положения, а видно от доводите в касационната жалба именно те са предмет на недоволство, аргументирано с оплакване от неизрядната процесуална дейност на контролираната инстанция и по-конкретно за основаното на предположение вътрешно убеждение, формирано при: 1/пренебрегване на въведените в чл.124 от НПК и в чл.177, ал.1 от НПК ограничения; 2/превратно ценено съдържание на ВДС и показания на свидетели по делото и 3/незаконсъобразен подход в оценка достоверността на заявеното от разпитани, на основание чл.118,ал.1,т.1 от НПК свидетели, сведен до недопустимо ползване на последиците от одобреното спрямо тях споразумение като безусловно доказващо и обвинението срещу подс.П..

I. По заявеното касационно основание по чл.348,ал.1, т.2 от НПК

Както се отбеляза, обхватът на дължимата касационна проверка е ограничен в рамките на подкрепящите данни, с които е обосновано оплакването по

чл.348,ал.1,т.2 от НПК, но прочитът на жалбата разкрива възприет от касатора подход за аргументиране на доводите за допуснатите процесуални нарушения, изразени в неспазване на въведените в чл.124 от НПК и чл.177,ал.1 от НПК ограничения, състоящ се обаче в атакуване значението и достоверността на подкрепящите доказателства, чрез които контролираният съд е приел неприложимост на посочените норми и по-конкретно, че въведените с тях ограничения са преодоленни.

В този смисъл и така развита, позицията на касатора, макар и под предлог, че атакува процесуалната изрядност на контролираната инстанция, тангира към непредвидена в обхвата на касационният контрол необоснованост, понеже се иска всъщност преоценка на доказателствената основа, насочвайки касационния съд към възприемане на предложения в жалбата аналитичен резултат, респективно отхвърляне на обективирания в решението.

За това е необходимо преди всичко ясно идентифициране на процесуалните недостатъци, заявени от касатора, които принципно позволяват касационна проверка, като преценени в този аспект и само доколкото се атакува годността на приетите от въззивната инстанция доказателства, чрез които последната е намерила за преодоленни посочените ограничения по чл.177,ал.1 от НПК и чл.124 от НПК и процесуалната изрядност на извършената им оценка, така поставените оплаквания са в обхвата на допустимия касационен контрол.

I.1.Първото релевирано съображение, а именно, че осъдителната присъда недопустимо е основана само върху данни от специални разузнавателни средства (нарушение по чл.177,ал.1 от НПК), не кореспондира с данните по делото и ВКС го намира за неоснователно. За аргументиране на въведеното оплакване, в жалбата са изложени пространни съображения, че данните от СРС са останали единствени, с което, според касатора, е и активирана посочената в чл.177,ал.1 от НПК процесуална забрана, понеже от една страна гласните доказателствени източници не ги подкрепят – по-конкретно показанията на свидетелите П.Д. и Н.А. (двамата служители на ОД МВР Бургас) и на св.З., а от друга страна и самите те (данните от СРС- бел.ВКС) пряко не сочат съпричастност на подс.И.П., доколкото дадената им от съдилищата аналитична оценка е окачествена като „странна“ (стр.3, кас.жалба) и в същото време е предложена различна такава, основана на негативния резултат (за наличие на забранени от закона вещества и растения - бел.ВКС) при извършеното претърсване и изземване в обитаваните от подс.П. помещения.

Оспореното значение на гласните доказателства, събрани чрез показанията на двамата свидетели Д. и А. е аргументирано от своя страна в две посоки - първо, че съдържателно същите не произтичат от информация от СРС, понеже в изготвеното ВДС вследствие експлоатираните СРС касателни подс П., такива данни липсват и второ, че свидетелстването на двамата с източник оперативна информация е недопустимо, понеже така добитата от тях информация и възпроизведена чрез показанията им е непроверима по реда и със способите на НПК.

Въпреки известната неяснота в позицията на касатора при оспорване дейността на контролирания съд по оценка показанията на свидетелите Д. и А., доколкото не става ясно дали са отречени като изначално негодни, понеже са с източник непроверима чрез способите по НПК оперативна информация (стр.2,изр.б,кас.жалба) или са допустими, но превратно оценени, понеже както се твърди (стр.2,изр.3-изр.4,кас.жалба), обстоятелствата, за които свидетелстват не се извеждат от експлоатираното СРС и не се съдържат в изготвеното от тяхното прилагане ВДС, отговор се дължи и в двете посоки, в които е отправено

касационното оплакване в рамките на заявления повод по чл.348,ал.1,т.2 от НПК, но и в двата аспекта, ВКС го намира за неоснователно.

На първо място, не е спорно в съдебната практика разбирането, че показанията на полицейски служители, които не са участвали в същото наказателно производство в друго процесуално качество, но са били ангажирани с предхождаща разследването оперативна дейност по установяване и разкриване на престъпление, по начало са годен доказателствен източник за получената от тях, в хода на осъществяваната оперативна дейност, информация. В този смисъл вж. Р № 495/ 23.03.2016 г. по н. д. № 1124/2015 г., ВКС, I н. о., Р № 256/ 4.06.2009 г. по н. д. № 243/2009 г., ВКС, I н.о , Р № 198/ 18.06.2013 г. по н. д. № 248/2013 г., ВКС, I н. о., Р № 294/ 9.07.2013 г. по н. д. № 1043/2013 г., ВКС, II н. о., Р № 126/ 17.06.2016 г. по н. д. № 360/2016 г., ВКС, II н. о.

Гаранция за охраняване правата на обвиняемото/подсъдимото лице, в светлината и на съдебната практика по чл.6 от ЕСПЧ (вж особено Р от 8.03.2018 г. на ЕСПЧ по делото Д. М. срещу България, по жалба № 34779/2009 г, т.66 от съображенията) е както забраната за дублиране информацията на едни и същи източници - когато свидетелските показания възпроизвеждат само информация от прилаганото СРС, какъвто не е настоящият случай, така и пълният обхват на действие на принципа по чл.14,ал.2 от НПК, а именно, че никое доказателство няма отнапред предварително определена сила и че ползването му предполага на първо място възможността за неговата проверка, както законосъобразно се е мотивирал и контролирания съд (стр.16,абз.3,възз.решение).

Заявеното в жалбата обстоятелство, изключващо годността им, а именно, че са непроверими по реда и чрез способите на НПК не е коректно, понеже се касае за възприети от свидетелите данни, проверими на общо основание през призмата на задължението за съвкупна проверка (с оглед достоверност) с другите събрани по делото доказателства. Точно това е направил апелативният съд, като съдържанието на депозираните от двамата полицаи – свидетелите Д. и А. показания е надлежно проверено, при спазване изискванията по чл.107,ал.5 от НПК – внимателно и съпоставително преценено с другите източници, събрани по делото. Ето защо и настоящият касационен състав не намира да е допуснато заявеното в жалбата и аргументирано на тази плоскост, нарушение на процесуалните правила, изключващо като годен източник на доказателствени данни показанията на свидетелите П.Д. и Н.А..

На второ място, без основание е и заявената превратност в тяхното оценяване.

В основата си, оплакването, че съдържателно показанията на полицаите не кореспондират с информацията от базовия им източник - експлоатираните СРС, така както е обосновано – с доводи, основани не на пряката съпоставка от гледна точка тяхното съдържание и съответствие, а от позицията на оспорените изводи на въззивния съд, че изобщо от данните в СРС би могло да се формира заключение за съпричастност на подс.П. към процесното престъпление налага ВКС да уточни и следното:

Без съмнение ограничението по чл.177,ал.1 от НПК е относимо както към доказателствата, произхождащи от специални разузнавателни средства, така и към доказателствените източници базираните само (и изцяло) върху тях, но настоящият случай не е такъв и това е видно, включително и от липсата на подобно оплакване в касационната жалба, в която се твърди друго – че от съдържанието на експлоатираните СРС не се достига направеният от съдилищата по фактите извод за съпричастност на подс.П. с процесното престъпление.

В контекста на казаното, изразеното несъгласие с изводите на инстанционните съдилища за кореспонденция на данните от СРС с други такива, отчетени като подкрепящи ги, а именно – гласните доказателства, установени чрез показанията на св.З. и св.Г., така поднесено не изисква отговор, понеже както вече се посочи, необосноваността, каквото по същността си е посоченото оплакване, не е касационно основание.

Претенция за необоснованост разкрива и изразеното оплакване за неправилна оценка съдържанието на данните от СРС обективирани в изготвеното ВДС, свързани с дадената от контролираният съд оценка на проведения от подс.П. разговор относно търсени съвети за „разпукване на семена“. Предложеното в касационната жалба друго значение на проведения разговор, основано върху негативните данни от извършено в обитаваните от подс.П. помещения претърсване не е нищо друго, освен искане за преоценка, което касационният съд да извърши в една неприсъща на касационната инстанция дейност, каквото е аналитичното доказателствено обсъждане, дължимо от двете инстанции по установяване на фактите, но не и от ВКС, с изключение на случая, какъвто не е настоящия, когато действа като въззивна инстанция (чл.354,ал.5 от НПК).

Все в тази посока, разкриваща признаци на заявена необоснованост, е и претенцията, макар и облечена под формата на заявени нарушения в аналитичната доказателствена дейност (конкретно на чл.303,ал.1 от НПК, недопускащ присъдата да почива на предположения), развита в аргументацията на стр.3,предпоследен абзац, от касационната жалба. И това е така, понеже, видно от изложените доводи, по същество се оспорва даденото в атакувания въззивен акт разрешение на конфликта между депозирани от св.Г. показания на досъдебното производство, приобщени надлежно и тези, дадени пред съдебния състав. Контролираният съд се е аргументирал въз основа на какви съображения е приел за достоверни дадените от св.Г. показания на досъдебното производство, като надлежно се е мотивирал (стр. 17- стр.18,възз.решение) и направените изводи са проява на неговото суверенно право да формира свободно вътрешното си убеждение. Не се откриват пропуски в аналитичната дейност на съда и на плоскостта на съпоставката на заявеното от св.Г. с показанията на „неговите приятели /св.С. и М./“ (стр.3,кас. жалба), в каквата посока също е аргументирано оплакване. Оценката е извършена съпоставително, при спазване на предвидените в чл.107,ал.5 от НПК изисквания и не разкрива пропуски в дейността на контролирания съд, с необходимото уточнение, че казаното е относимо към свидетелите С. С. и Н. П., за които, с оглед данните по делото, се отнася даденото в кас. жалба (стр.3) определение „приятели“ на св.Г., понеже посоченият М. е свидетелствал за обстоятелства – различни и несвързани с тези, за които са разпитвани свидетелите Г., С. и П..

Не съставляват основание за друг извод и въведените съображения, атакуващи законосъобразността на извършената от контролирания съд аналитична дейност, обосновани с пороци при събиране на самите доказателства на досъдебното производство. По-конкретно, релевирианият в касационната жалба довод, че показанията на св.Г. в досъдебната фаза са събрани в противоречие с изискването за провеждане на разпит, понеже не възпроизвеждали негови възприятия, а му били подсказани от полицейските служители под форма и по начин, окачествени в касационната жалба (стр.трета) като „физически, или психически натиск от полицейски служители“.

Без съмнение, трайно и непротиворечиво е разбирането, обективирано в редица решения по приложението на чл.6 от Европейската конвенция за защита правата на човека, че не следва да бъдат ползвани като основа за установяване на вина, доказателства, събрани в нарушение на чл.3 от Конвенцията (вкл. и

свидетелски показания възпроизведени след оказан натиск – физически или психически), независимо от доказателствената им стойност (Р/ 12.05.2000г по делото K. v. the U. K. - 35394/97, Р по делото S. v. Switzerland) и съответно съдът следва да ги изключи. В случая обаче, данните по делото - броят на проведените разпити на св.Г., включително и извършената им проверка чрез предвидения в Раздел VII, Глава XIV от НПК способ – Разпознаване (вж.том 1, Д.П № 22/2017г.) разкриват професионален подход в досъдебната фаза и изключват обективна основа на възражението за събрани в нарушение на чл.3 от ЕСПЧ показания на св.Г.. В този смисъл, законосъобразно апелативната инстанция не ги е извела от обсъжданата доказателствена база.

Обобщително може да се посочи, че след като контролираният съд, в оценъчната си доказателствена дейност не е допуснал претендираните в касационната жалба нарушения, понеже е ползвал критерии за преценка, които са ясни и точно приложени - като последователност, информативност, вътрешна логичност, кореспонденция с други събрани по делото доказателства, включително с протоколите от извършеното на досъдебното производство разпознаване, последните изготвени в съответствие с изискванията на НПК, е постигната и дължимата гаранция за формалната и логическа правилност при формиране на вътрешното му убеждение.

В заключение и по изложените съображения, касационният състав не намира да е допуснато релевираното нарушение на процесуалните правила, изразено в постановяване на осъдителна присъда само и единствено върху данни, събрани чрез специални разузнавателни средства, понеже по делото са налични и други доказателства, в оценката на които апелативната инстанция не е допуснала заявените в касационната жалба аналитични недостатъци.

1.2. Без основание е и второто съображение, с което е аргументирано заявеното в касационната жалба оплакване за допуснато съществено процесуално нарушение, изразено в неспазване ограничението на чл.124 от НПК.

Присъдата, респективно атакуваният пред касационната инстанция въззивен акт, не почиват само на показанията на свидетел с тайна самоличност, както се твърди в жалбата. Посоченото процесуално неблагополучие би било налице в случай, че единствената основа за направените от съдилищата фактически изводи са събрани само по реда на чл.141 от НПК доказателства. Случаят не е такъв и това е видно дори от избрания в касационната жалба аргументационен подход - отделното оспорване, макар и под различна форма и в различен аспект на самостоятелни доказателствени източници каквито са ВДС, изготвено след прилагане на СРС и показанията на разпитани (явни) свидетели. Последното ясно указва позицията на касатора за наличие и на други (извън показанията на свидетел с тайна самоличност) доказателства, значението на които обаче е отречено, с доводи за неправилната им оценка, разкриващо, както вече се отбеляза, оплакване за непредвидено в обхвата на касационния контрол основание, каквото е необосноваността на акта.

ВКС намира за необходимо да отбележи, че макар и да не е наведено изрично от касатора, но в контекста на цялостната аргументация за пренебрегване на ограниченията по чл.177,ал.1 и чл.124 от НПК и доколкото касационната инстанция следи и за абсолютни по своя характер нарушения, не само поотделното им оспорване е лишено от основание, но доколкото и съчетаното им ползване не съставлява единствената доказателствена основа за осъждането на подсъдимия П., извършената в този аспект проверка, също не разкрива нарушения, нито основания за служебна касационна намеса. Казаното е наложително, понеже и след изменението на чл.177,ал.1 от НПК (Д.в,бр.32 от 2010 г.), с оглед съображенията,

залегнали в т.2в от Решение №10 от 28.09.2010, по к. д. № 10/2010 г. на Конституционният съд и в духа на практиката на ЕСПЧ по чл. 6, т. 1, изпр. 1, КЗПЧОС, не е възприета безусловната възможност осъдителната присъда да почива само въз основа на показания на свидетел с тайна самоличност и данни от СРС(Вж. и Р № 279 от 6.12.2017 г. по н. д. № 975/2017 г., ВКС, II н. о), но както се посочи, проверката по настоящото дело не разкрива подобен процесуален проблем.

I.3. Неоснователно е и оплакването за допуснато от апелативната инстанция нарушение на процесуалните правила, изразено в ползване на доказателствени аргументи, не предвидени в НПК.

Без съмнение, при обща престъпна дейност постигнатите за част от обвиняемите споразумения и окончателността на решенията по този ред въпроси, не рефлектира върху преценката за доказаност на обвинението относно лицата, за които производството е продължило по общия ред (вж в този см. Р № 554/19.12.2011 г. по н. д. № 2665/2011 г., на ВКС, III н. о., Р № 229 / 25.04.2013 г. по н. д. № 603/2013 г., на ВКС, III н.о, Р № 51/ 4.05.2015 г. по н. д. № 1977/2014 г., на ВКС, III н.о). В случая, макар и в одобрените споразумения, видно от деловодната разпечатка, приложена по НОХД №1898/20г. на СпНС (в т.І) съдържателно да не е отразено „че вината на останалите не е доказана“, а с оглед гарантиране принципното начало по чл.16 от НПК да е било наложително (вж. Р на СЕС от 05.09.2019 г. по дело № С – 377/18 г. и Р № 188 / 28.06.2021 г. по н. д. № 781/2020 г., на ВКС, III н. о), преценката на одобрените споразумения не е в заявената от касатора посока, понеже в мотивните съображения, отразени в проверяваното решение, контролираният съд не е обективирал виждането си, че последиците на влязла в сила присъда (каквото е споразумението за седем от обвиняемите за ОПГ лица) се разпростират и върху останалото за разглеждане по общия ред обвинение срещу П. и не е извел съображения от този факт, в полза на обвинителната теза.

Вярно е, че мотивите едно лице да се признае за виновно, за да приключи делото му със споразумение не са в обхвата на изследваните по чл.382,ал.7 от НПК обстоятелства, но е вярно и това, че с оглед инициране и провеждане на производство по Глава XXIX от НПК, пълният отказ на сключилото споразумение лице с приетите обвинителните факти, предмет на споразумението е сериозен повод за съмнение в обективност и от тук не е в противоречие с процесуалните изисквания изведената във въззивното решение (стр.19, абз.2) преценка за недоверност на свидетелските показания, депозираните от Ф. Ч., в разпит, проведен на основание чл.118,ал.1,т.1 от НПК. В този смисъл, прегледът на изложената от контролирания съд аргументация не позволява ВКС да се съгласи с тезата на касатора, понеже във въззивното решение не се открива съображение с претендираното съдържание, а именно, че от факта на изразеното съгласие от св.Ф.Ч. производството да приключи със споразумение включващо в състава на ОПГ и подсъдимия П., пряко следва извод, че обвинението срещу последния е доказано. Подобна доказателствена обвързаност не е налична в атакуваното решение, като прочитът му не разкрива мотивация в такава посока, поради което и оплакването, че и двете съдилища произволно са счели обвинението за доказано, незаконосъобразно приемайки, че „след като те (сключилите споразумение обвиняеми –бел.ВКС) са се признали за виновни, а в обвинението фигурира и неговото име, то това априори означава, че и подзащитният ми е участник в тази група“(стр.3 и 4 от кас.жалба) не намира основание в данните по делото и се явява декларативно.

I.4. Неоснователно е и словесно доразвитото, в заседанието пред касационната инстанция, съображение за несъответно на изискванията на

чл.339,ал.1 от НПК въззивно решение, в което липсвал собствен доказателствен анализ, а се преповтарят приетите от първата инстанция фактически положения. Съдържателно, така отправения упрек насочва към възражение за непълноценна въззивна проверка, а доколкото апелативната инстанция е последна по фактите, сочи и към допуснато, според касатора, накърняване и на принципа за разкриване на обективната истина.

Внимателният прочит на въззивното решение не позволява ВКС да се съгласи с отправените възражения, понеже апелативният съд действително е изразил съгласие с установените от първата инстанция фактически положения, но е сторил това не безкритично, както без основание се твърди в касационната жалба, а след самостоятелна собствена оценка на доказателствената съвкупност, в резултат на която е изключил част от доказателствата, ползвани от първостепенния съд за формиране на фактическите му изводи (стр.16,абз.3,възз.решение). Извършил е самостоятелна оценка и анализ на приетата за годна и достоверна доказателствена основа, като в съответствие със задължението си по чл.339, ал.2 от НПК е отговорил на всички възражения на страните, което е видно и от липсата на наведени в тази посока доводи в касационната жалба. Ето защо и отправения упрек към дейността на апелативната инстанция за липса на самостоятелна доказателствена проверка и анализ, и като последица – за накърняване принципното начало по чл.13 от НПК, не може да бъде споделен.

За пълнота на изложението, в рамките на цялостната аргументация, с която е обоснован въведения с жалбата касационен повод по чл.348, ал.1,т.2 от НПК и главно – изразената позиция за изцяло погрешни изводи на инстанционните съдилища за съпричастност на подс.П. към процесната ОПГ и доколкото оплакването е развито в аспекта и на твърдение за липсваща фактология за такава съпричастност, настоящият касационен състав намира за необходимо да напомни принципни положения свързани с обективните и субективни признаци на престъплението по чл.321 от НК. С въвеждането на престъпния състав по чл.321 в НК, както е известно, е реализирано виждането на държавата за инкриминиране, респективно за санкциониране на своеобразна форма на предварителна престъпна дейност, каквато по същността си е създаването на престъпно сдружение при наличието на признаците, посочени в чл.93,т.20 от НК (вж. Р № 371/19.05.2016 г. по н. д. № 844/2015 г.,на ВКС, III н.о). В принципен план, не е спорно, че за обективната съставомерност по чл.321 от НК е достатъчно да бъде установена устойчива връзка между всички или част от участниците в престъпното сдружение, която връзка не е съществуваща по принцип, а е с оглед извършване на конкретни престъпления (в случая посочените в ОА- по чл. 354а, ал.1 и ал.2 и чл.354в), а за субективната съставомерност е достатъчно участниците да съзнават, че с дейността си подпомагат постигането на общи престъпни резултати. Непротиворечиво е приетото в съдебната практика разбиране и по въпроса, че престъплението по чл.321 от НК може да съществува самостоятелно и без извършването на последваща, вторична престъпна дейност, която ако бъде извършена се наказва по правилата на съвкупността - вж.Р № 40/14.03.2019г по н.д. № 53/19г на ВКС II н.о., Р № 184/ 3.07.2017 г. по н. д. № 542/2017 г., на ВКС, II н. о., посоченото вече Р № 371/19.05.2016 г. по н. д. № 844/2015 г.,на ВКС, III н.о.

В случая, с оглед приетата от обвинението форма на изпълнителното деяние за подс. П., а именно участие в ОПГ (съобразно предложената квалификация по чл.321,ал.3, пр. второ и пр.трето,т.2 във вр. с ал.2 от НК) - съставомерността на деянието му не налага необходимост за констатиране на конкретни действия от вторичната дейност. Посочената особеност - самостоятелното съществуване на ОПГ извън последващата вторична престъпна дейност на престъпното сдружение

лишава от състоятелност заявеното оспорващо възражение, а именно, че в дома на подс.П. не били намерени наркотици и нямало свидетели, твърдящи, че той им е продал такива. С оглед обвинението срещу подс.П. и в аспекта на гореизложените положения, ясно е, че изразената позиция за липсващи „каквито и да е данни И. П. да се е занимавал с разпространение на наркотици“, развита в заседанието пред касационната инстанция, в подкрепа на релевираното оплакване за цялостен доказателствен дефицит за осъждането на подс.П., няма как да бъде споделена.

В заключение, извършената от апелативният съд аналитична доказателствена дейност не е в противоречие с процесуалните правила и по-конкретно не е осъществена при пренебрегване на ограниченията, поставени в чл.124 от НПК и в чл.177, ал.1 от НПК. Към ползваните за изясняване на относимите факти източници, въззивната инстанция е подхождала задълбочено и спазвайки изискванията за самостоятелно и съпоставително с другите доказателствени източници обсъждане е формирала изводи по релевантните фактически положения, които надлежно е мотивирала в контролирания въззивен акт, поради което не е налице заявеното касационно основание по чл.348,ал.1,т.2 от НПК и липсват основания за отмяна на проверяваното решение и връщане на делото за ново въззивно разглеждане.

II. Възражението за наличие на касационно основание по чл.348,ал.1,т.1 от НПК също е неоснователно.

Необходимо е обаче предварително да се внесе уточнение относно принципната възможност въобще да бъде обсъдено посоченото касационно основание и същото да съставлява повод за касационна проверка, доколкото, както се отбелязва по-горе, конкретни аргументи в касационната жалба не са възпроизведени. Самостоятелното основание по чл.348, ал.1, т. 1 от НПК - нарушение на закона, съгласно чл.348,ал.2 от НПК е налице, когато „..той е приложен неправилно или не е приложен закон, който е трябвало да бъде приложен“, тоест, когато при правилно установени факти е допуснато нарушение във връзка с тяхното юридическо оценяване. В случая, прочитът на касационната жалба позволява да се приеме, че посоченият касационен повод, несамостоятелно аргументиран, дава възможност за неговото обсъждане единствено на плоскостта на изразената в касационната жалба позиция, изводима от съображенията по т.2 на чл.348,ал.1 от НПК, а именно, че при релевираните оплаквания за процесуални нарушения и вследствие тяхното допускане, реализираната последицата е незаконосъобразно установена фактология, при която, според касатора, с осъждането на подс.П., без да е налице престъпление, е допуснато и нарушението на материалния закон.

Разчетено така, оплакването за наличие на касационното основание по чл.348, ал.1,т.1 от НПК не може да бъде споделено. При установените от контролирания съд, като последен по значимите по съществуващото на делото, факти - резултат от проведена преди това съответна с процесуалните правила аналитична дейност, с осъждането на подсъдимия П. по вменения му престъпен състав, не е допуснато претендираното неправилно приложение на материалния закон. В рамките на надлежно изяснените факти, законосъобразно въззивният съд е утвърдил позицията на първия съд, че поведението на подсъдимия И.П., изразено в участие в сдружение, създадено с користна цел и да върши престъпления по чл.354а, ал.1 и ал.2 и по чл.354в от НК, осъществява изцяло признаците по чл.321,ал.3,пр.2 и пр.3,т.2 във вр. с ал.2 от НК, поради което и инстанционните съдилища не са допуснали претендираното нарушение по см. на чл.348,ал.1,т.1 от НПК. Респективно, липсва основание за удовлетворяване на отправеното в касационната жалба основно искане - за оправдаване на подсъдимия П..

Предвид всичко гореизложено и като не намери основания за изменение или отмяна на оспореното въззивно решение, Върховният касационен съд, трето наказателно отделение, на основание чл. 354, ал.1,т.1 от НПК,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 94 от 21.11.2022 г., постановено по ВНОХД № 159/2022 г. по описа на Апелативен съд Бургас.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.